

Egy magabiztos, világot járt, kereskedelemben, politikában és a gazdasági tudományokban kitűnőre formálódott angol fiatalember mondhatja magáénak NSW északi részének terjedelmes részét 1840-ben. E fiatalember NSW első miniszterelnöke 1856-ban, négy évre rá lovaggá avatva. Sir Stuart Alexander Donaldson.

Családja Lancashiret vallja büszkén otthonának, míg ő maga ismételtelen a nagy tengernek veti útját, ez alkalommal meghívásra a legújabb Új Világ, Ausztrália felé. A célszerű előrehaladás művészetét örökölve Édesapjától, rövid időn belül jelentős személyiséggé válik új hazájában.

A frissen szerzett birtoka egy részét Tenterfieldnek jegyzi be 1841-ben, így a skóciai nyaralójuk nevét adva e különleges természeti csodákkal megáldott földterületnek.

Tenterfield és környéke mozgalmas élete nem a mi érkezésünkkel kezdődik 1972 decemberében, amikor is kisleányom és én otthont találunk az ekkora már 3200 főre duzzadt városban. Valamikor, nem is számlálhatóan évekként elzöngélt, sok-sok ezer művészen felcíomázott bennszülött trapolta lelkessen a számunkra ijesztően vad, de nekik történeteket, meséket jelentő fergeteges, ceremónikus táncait. Mindegyik törzs a maga szokása szerinti stílusban, vagy ahogy mi mondjuk, ahány ház, annyi szokás. Őnáluk, ahány törzs, annyi szokás.

Élhetők életüket boldogan szaporodva, egymást vigyázva kóborolni a már régen ismert, megsokkott erdőknél, hegyeken, vadászva a napi szükségessé falatokra, habos, kristálytisza vízzel folyókban fürdeni, halat fogni, barlangok adta oltalom alatt szunnyadni, nagy távolságokra hallatni a fából különlegesen faragott, szépre festett fúvos didgeridoo hangszerük andalító hangját, faragcsálni fából bumerángokat, amelyek mint messze elhajítva suhogva szállnak vissza kezükbe, történeteket eleveníteni meg művészen barlangok falaira, kövekre, így mondani el álmokat, gondolatokat, érzelmeket, harcolni a szomszédos, vagy talán idegen törzsekkel.

Mindez megváltozott 1788 körül. Új gazdáik szigorú, sokszor brutális felügyelete alatt az Angliából idetoloncolt fegyverek, majd az 1791-1806 közötti években közéjük sorakoztatott több száz ír agyonkínzott, hajóra hurcolt, az angolok kolonizációja ellen küzdő politikai hadifogoly, nagy számmal nemesi családból származó, vagy magas pozícióktól megfosztott szabadságharcosok szivárogtak mind feljebb és beljebb a kontinens öserdeibe. Fákat irtani a marha és birka tenyésztés meghonosításához, mind terjedelmesebb területeket tisztítani búzatermeslésre, bennszülötteket irtani, mert útban voltak.

A legvéresebb összetűzések a bennszülöttek és az új földtulajdonosok között 1818 és az azt követő években történt. Így a sok törzsből 1842-re mindössze két törzs maradt kb. 5-600 fővel. Ma, sokkal kisebb a számuk.

Az első „Korona Föld” 1836-ban kerül bérlők használatába alacsony éves bérlés fejében. Alig négy éven belül számos család telepedik le véglegesen az újonnan szerzett birtokokra.

Ez eseményeket követően, már gyorsabban pörög a történelmet fonó kerék Tenterfieldben és környékén.

Hivatalos posta kap irodát, amit későbbben áthelyeznek a számukra épített két emeletes csinos épületbe. Felette

Tenterfieldbe kéne menni. Pulykakakast kéne venni... Vigyázz kocsis lyukas a kass, kiugrik a pulykakakas

ágaskodik a négy táj toronyóra, amely figyelmeztetve hirdeti az idő gyors múlását. Várossá nyilvánítva 1851-ben. Ugyanez évben itt folyik le az utolsó hivatalos párbaj is e kontinensen.

Sir Donaldson és Sir Mitchell között dúlt a harc, területi tulajdonjog nézeteltérése miatt, mindkét félre nézve szerencsésen végződve. A környék aranyleletei hírére számlálhatóan szorgos kéz érkezik, az első bank követi őket sebesen új fiókja megnyitásával. A rendőrségnek és bíróságnak is több dolga akad, így komoly épület dukál számukra. Főleg a bányák körüli ügyekkel bajlódnak. Ajánlatos a nagyobb aranyleleteket féltve titkolni, mert a boldog új gazdagból egy-kettőre megboldogult lehet. Elkapják a helybeli kezéhez vér nem tapadt, bennszülött feleség és több gyermekük gondos apja „Rózsa Sándort”, aki a Thunderbolt szőlőszőlő ugratja magát villám sebesen a számára jól ismert őserdők sűrűbe, oltalmat találva a bennszülöttek között.

James Thomas helybeli ügyvéd és tulajdonosa a Tenterfield Star hetilapnak, ekkora már ezerötszáz olvasóval, neve válik világhírűvé mint védőügyvédje a QLD-ből származó Harry Morant katonára, a Dél-Afrikai Boer háború alatt elejtett több fogoly gyilkosságáért.

Templomok épülnek, az elsőt az anglikánok szepítik a várost. Megépül a kórház, amit 1918-ban átterveznek mint előkészületek a spanyol influenza járvány veszélyére. A felekezeti iskolák után állami általános és középiskola is nyílik, művészetek háza épül. A legjelentősebb fejlődést az 1886-ban megnyíló vasútvonal jelentette Sydney és Brisbane között, Tenterfield, mint az utolsó összekötő láncszem megnyitásával. E viktoriái gótikus stílusban épült vasutállomás talán a legszebb állomás az északi vasút vonalán.

Ausztrália jövőjét meghatározó, nagy történelmi esemény Tenterfieldben, 1889. október 24-én.

Sir Henry Parkers NSW miniszterelnöke, – a jövőben Ausztrália miniszterelnöke különböző időközökben, összesen 12 éven át, – érkezik vonaton ezen csütörtökön Brisbane-ből beszédet mondani. Ez *oratórium* lesz az elősze, bölcsője az ausztráliai kolóniák, települések, egy közös központból való irányító és végrehajtó erejű igazgatása megteremtésének. Ausztráliai Államigazgatás és egy Ausztráliai Parlament.

Megérett az idő arra, hogy Ausztrália mint egy államszövetség működjön a kb. három és fél millió lakosával, ami nagyjából ugyanannyi mint Amerika népessége volt, amikor komoly háborúskodás árán megteremtették az Amerikai Államszövetséget 1776-ban. Commonwealth of the United States. E cél itt Ausztráliában, békésen is elérhető. Megtörtént 1901-ben. Megszületett Commonwealth Of Australia.

Sir Henry Parkers okos előrelátással javasolja *oratóriumában* és Ausztrália jövőjét meghatározó történelmi napon a hat kolónia egy államba tömörülését, így egy centralizált államvezetést alkotni. Több oknál fogva, de az alábbi mint kiemelkedő fontossággal.

A kolóniák különálló katonai egységeit

egy közös állami karhatalom alá helyezni. Így, háború esetén, a katonaságot azonnal összpontosítani lehet a veszélyeztetett célpontnál. A gyors végrehajtáshoz már úgy is hozzá segít a megépült több mint 3000 km vasútvonal Dél-Ausztráliától QLD-ig négy kolóniát átszelve.

Életem első autóját, a hat éves ragyogóan fehér Holdenomat vezetve, fel-fel pislantok a báránnyelű égre és az mintha susogná fülemben e kis város volt lelkeinek fájdalmait, küzdelmeit, harcos győzelmeit, élniakarását jobb jövőért, majd megnyugvást találni a jelenben, ami ma már egy lecsendesedett mindennapi szorgos élet.

A legrégebbi sírfeliratok árulják el, hogy e település mai népessége nem nagyon keveredett újabb „betolakodókkal”. Még az 1888-as kínai bevándorlási krízisnek sincsen semmi nyoma. Miután az aranybányák kimerültek, csak a merészen elszánt eredeti telepesek maradtak itt uralni e természeti titokzatosságokkal csodásított tájat. Az „idegenek” inkább városi tisztviselők és a fűtcán sorakozó üzletek tulajdonosai, akik úgy is változtatják egymást, jönnek szerezését próbálni e kis alvó helyre.

En magam a kisleánnyal nem szerencsét próbálni jöttem Ausztráliába, majd ide, de tudatosan kiszámított pontossággal előbbre lépni, célba érn.

A tíz éves tervem agyamba, szívembe vésett komolyságával haladni nap mint nap, elérni lelki és anyagi függetlenségemet, hogy az én kis imádt mindkét gyermekemet véglegesen és minden szempontból biztonságban tudjam és anyagilag is nyugodt jövővel tudjam ellátni. Nem egy alattomos, gonosz személyes bosszú hajt ezen az úton, de az az elől menekvés.

Ha szokatlanul éreztem magamat a kezdeti három hetes takarítási munkámban a lakásunktól rövid sétányra bűvő kis motelban, akkor azt mondhatom, az első munkanapom a húsgyárban megrémítet.

A hatalmas, már szikkadt marhák félbe vágva lógnak erős vaskampokon, ahogyan automatikusan húzódnak a feldaraboló késekkel ügyesen dolgozó férfi kezek elé.

Engemet egy nálunk fél emelettel alacsonyabban elterülő méretes fém-asztalhoz osztanak be, ahol vagy egy tucat nő késsel tisztogatja és mossa a gusztustalan lépeket, amit, későbbben megtudom, „meat pie” tölteléknek használnak fel. Seba, a heti alapfizetésem kb. \$45.-

Mindenki vizsgálta nézeget engemet, mintha egy kiállítási tárgy lennék, és alig szólnak hozzám. Nem tudják elképzelni, hogy mi a csudát keresek itt egymagamban egy kisgyermekkel, minden angol tudás nélkül. Hetek múlva szörványossan szó esik, még kedvesek is. Mrs. Fergusson az, aki először próbálkozik szót hallani tőlem a kézzel-lábbal való értekezések mellett. Természet asszonyosság, amint látom, igen formális tisztelettel szól hozzá mindenki. Óh, óh, mit tettem velem!

A munka befejeztével valamelyikünk mindig kézbe kapja a magasnyomású vízlocsolót, az asztal alapos lemosására. Na, én is megpróbálom, gondolom.

Uh, de hol kezdjem, még itt is van valaki, meg ott is. Na, talán az most elmegy. Mire ezt szépen kispekulálom, a locsoló mögöttem, nehogy én is vizes legyek.

Nagy hahota. Minden oldalról. Nem. Már rohögés. Mindenki engem bámul és egyszerűen rohög. Most már fulladozva. Nem értem mi a bajuk velem. Pityeregni kezdek. A locsoló még mindig jó biztos céllal a kezemben. Hátrafele. Mrs. Fergussonat mosogatam tőtől talpig, szemüvegjével most már a kezében. Még ő is nevet. Nagyon rám jön a sírás. De ő csak megölel, vigasztal. A többiek is olyan jóindulatú, barátságos képet vágnak.

Pár hét múlva „magasabb” beosztást kapok. Az üzem másik részében. Igazi borotvaéles kés munka. Gyorsnak és rettenetesen pontosnak kell lenni. A japánok felügyelete alatt. Még egy bolha nagyságú tisztatlanság sem maradhat a gyönyörű húson. Ha meg akarod tartani munkádat.

Itt is kevés szó esik, de vagy fél év múlva mintha karmester vezényelné a zenekart, pendül a nóta. Az emberek végre szívükbe fogadtak, örök barátságok is fogantak. Berryl és a vasúti tiszt férje ausztráliai családok leszármazottai. De nem tudom, hogy jöttek e vagy hozták őket? Kisleányuk enyémel egyidős. A vasút és a húsgyár lezártával visszamennek Armidaleba az ottani egyetemen és a helybeli napilapnál komoly beosztást betölteni. Erika, szenvedélyesen komoly sziklamászó és Yehudi Menuhin személyes diétás szakácsnője volt a művész Svájcban eltöltött évei alatt. Férje az egyetlen helybeli fodrászüzlet tulajdonosa, két kis fiúkkal, egyik még pelenkás. June hét nyelven beszél tökéletesen, a férje is a húsgyárban dolgozik. Furcsaságnak, csak sörös és más szűknyakú üvegekből, malterrel építettek egy kisebb házat is birtokukon. A Kelly család régi skót felmenőkre emlékezik. A dédszülők keserősége hozta őket ide, majd tulajdonították el a *megafarm* kezelése titkait. Az apa két fiával a húsgyárban dolgozik, míg a többiek ellátják a gazdaságot. Ketty kisleányuk nálunk is otthon van mint kisleányom jó barátnője. Jót nevetek, amikor egy alkalommal a csupa szutykos leánykám veszem fel tőlük. Ugyanis a papa egy-egy ást adva a két kisleány kezébe, mondja, a döglött tehen eltemetése a ti dolgotok. No jó, a tehenet a fiúk cipelték a kivájt gödörbe. Még a finom mama, nagymama készítette vacsorához is így, maszatosan ül. Most már négy pótmamája is van kisleányomnak, illetve pótcsaládja. Akármikor dolgozhatok, leánykám biztonságban van.

Egyetlen bennszülött dolgozik ezen a részen. Egy fiatal leány sötét bőrrel, hófehér fogakkal, barátságosan tekintetekkel, a kést zsonglór módjával kezelve. A készre kezelt húsokat 30 kg-ként karton dobozokba is kell helyezni. A kartonokat magunknak kell a hodály hatalmas raktárból behozni. A kis fehér fogú vadvirágja a végtelen erdőknél szellő lengéssel toppan elém, hogy ugyanaz fuvalattal már tovább is illanjon. A két vágódik magasra előttem, majd bevési magát a gumicsizmám orrára is érintve a fapadlóba. Felkapja, miközben sötét gyilkos szeméit rámvillantva...

nincsen sehohol. Nem merek szólani senkinek, fogalmam sincsen mit tegyek. De valaki látta. Másnap már nem volt a munkahelyén. A kisleányomat jó ideig többen vigyázzák iskolába menet és jövet.

A húsgyári dolgozók legtöbbször sok ezer vagy több tizezer marha vagy birka vagy mindkettő tulajdonosai, terjedelmes földekkel rendelkező gazdák vagy azok családtagjaik és legtöbbször magasan iskolázottak. E gazdák gyermekei is bentlakók valamelyik középiskolában, majd az egyetemen, mielőtt némelyik visszajön vezetni a gazdaságot a családi hagyományok szerint.

Állományokban gazdagok, készpénzben szűkösek. Így csak természetes, hogy a főleg exportot kielégítő, 1939-ben nyitott húsfeldolgozó gyárat a helybeliek másodikként otthonuknak tekintik. Megszűntek a japán megrendelések, a gyár véglegesen lezár 1981-ben.

Pénzcsékeszem szorgosan tudom gyűjtögetni. Sok más munkát is vállalva. A kórház igazgatója, kinek hat tagú családjával osztozom felesbe az első emeleti gyönyörű quenslander házat, ad munkát a kórházban hétféle takarításra. A főúton görög kávézó illatozó falatozóban dolgozom mint takarító napi pár órát délutánonként. Ez a munkám hamarosan véget ér, amikor a göndörös, se hossza, se széle, hatalmas ökor szemű görög füttyentgetésére leszek figyelmes ablakom alatt. Még az eddig megdolgozott béremért sem megyek be többe.

A kis szomszéd gyerekek hamarosan megtalálják asztalomat iskola után. A szülőknek is anyukra vannak a szokatlan, új ízek. Gordon, az igazgató felajánlja, a kórház teljes költséget állva küldene egy formális szakácsnői tanfolyamra Newcastle-ba. A helyem a kórházban mint főszakácsnő biztosítva van és a kisleányomról ők gondoskodnának a tanuló időm alatt.

No, ilyen végleges szakácskodás nincsen a tervemben. Még az sem, hogy Tenterfieldben telepedjünk le. Itt csak kisleányom általános iskolai évei alatt maradunk, munkaközben egy kis angol tanulás, két év pénzgyűjtés, azután Brisbane a cél, a legjobb magán középiskolába juttatni őt.

Ilyen magamban tartott érvelések után, szóban csak szépen megköszönöm e jóakarató segítségnyújtást, majd mondván, leányomtól nem válok el.

A két család ma is, 44 év múltán szoros baráti kapcsolatban van. Nagyjai és kicsinyei.

Félelmetes dolog történt vagy 35 évvel ezelőtt. Gordont kinevezték az adelaidei kórház igazgatójának. Rendezgetve az új családi fészket, várva feleséget, gyerekeket, ... halva találják őt az autóparkban, autójába a gáz visszavezetve. Öngyilkos lett.

Találom munkát éjjelre is. A helybeli Golden Fleece benzinkút tulajdonosa alkalmaz főzni napi öt órát hétfőtől péntekig. Nagy az ijedelem egy napon, a telefon cseng minden nyitottnak gondolható helyhez, azonnal alaposan mindent bezárni. Vagy kétszáz fekete bőrkabátos vad motorbiciklis száguldozik Tenterfield fele. Az előző városban késeltek is, a rendőrség nem képes feltartóztatni őket. Bezárunk mindent és bújunk a sötétben.

A benzinkút tulajdonosai, egy házaspár két gyermekkel, ezek is Sydneyből jöttek jövőjüket szerencsésebbre fordítani. Szerencsét ugyan nem találtak, mert egy este a belső helységből jövő nagy vircsaftra leszek figyelmes.

Ja, a kisleánynak nekem kellett volna segítenie a vendégeknek felszolgálni, míg szülei éjjelre aludni tértek, de ő ugyan nem volt a közelemben sem. Rendszerint minden rám maradt. Nos, a vircsaft okozata elég komoly dolog volt. A kisleány igen jó barátságba keveredett a benzinkútnál szolgáló fiúval, akinek szülei e napon lihegve érkeztek ugyancsak Sydneyből, meg tárgyalni a sürgős kényszerházasságot.

Nagy az örömöm, a teljes Húsvéti Ünnepek éjjelét, összesen harminckét órát, dolgozhatom végig náluk. Kedden, mind ez munkámért az asszony 20 dollárt súlyt tenyerembe. Másnap, szégyenkezve lelkiismeretem előtt, fizetek magamnak egy másik huszast a kasszából. Hiszen igazából így sem vagyok megfizetve. Egy-két napig rám-rám nézeget, én meg órá, azután lezárul a dolog. Innentől mindig rendesen fizet. Felillan előttem egy régi pillanat, első osztályos koromból. Osztálytársnőim csúfolódó kórusa körülöttem, gúnyosan utánozva a budapesti szókijételemet. Hideg tél van. Az egyiknek ellopom kesztyűjét és azt az úton hazafele bedobom egy hóval borított kertbe.

Munkaidőmből néha veszek egy-két órát „eltévedni”. Kisleánynom imád „eltévedni”. Ilyenkor beülünk az autóba és csak vezetek amerre a szemünk lát. Minden célirány nélkül. Közben énekelünk. Jó hangosan, hiszen senki más nem hallja. Népdalokat, no meg improvizálunk duóban. Jó hangja van, meg jó hallása. Nagyon tudjuk értékelni e kincsnek mérhető együttléteket. Meg-megállunk, csendben hallgatjuk a bódító illatú erdő természetes neszt, figyeljük a tisztáson naplementében gyülekező kenguruk öntudatos tartását, majd halkan beszélgetve tervezgetjük jövőnket, otthonra emlékezni, a kis testvérkével mihamarabb újra együtt lenni örökre.

Vasárnap. Ragyogó napsütéses vasárnap. Ritka napja a hétnek, hogy három órát egyhuzamban alhassak. Kelegeteg és még frissen is érzem magamat. Kisleánykammal asztalhoz ülve, falatozva az általa készített reggelit, nézegetjük a nagy távot, fenyvesek kecses táncait, ráérős tehének nyugodt panorámába meredt körvonala. Ó az a bódító, örömtől terhes, vadvirágoktól illatosított, egész létedet felújító balsamos levegő!

Gyermekek futása, anyukájuk mögöttük. Papa meg utánuk. Megyünk a Bald Rockra kirándulni. Mindannyian. Már az ételeket is elkészítettük.

No.. no.. én megyek a kórházba takarítani, persze kisleánynom örömmel megy. De nem ma! Már be is szóltam, hogy ma helyettesítsenek. Fenébe is, hát ő az igazgató, tehát ne kötekedjek. Szívől pedig nagyon megörvöndek e váratlan szépnek ígérkező napnak.

Bald Rock, e hatalmas, kétszáz méter magas gránit dóm, monolit, vetekedik a közép-ausztráliai Uluru lenyűgöző szépségével. Meredek oldalát, mintha nem is a természet formálta volna oly tökéletesen simára. Azt megmászni a gyerekekkel nem is gondoljuk.

Vidámság, nevetés, labdázás, futkározás, itt egy falat, ott egy falat, pár korty ital, egy kis angol lecke is, az idő múlását észre sem akarjuk venni.

A kisleánynom és a nála egy évvel idősebb barátónk nincsenek sehol. Lehet, hogy sok vizet ittak. Mindjárt itt lesznek. Nem. Nincsenek. Réműlet. Hat száj kiabál, ahogyan csak belefér. Már órák óta. Én maradok a kicsikkel, a mama az idősebb kisfiúval az egyik oldalról, a papa pedig a másik oldalról veszi be a 770 hosszú, 500 méter széles és most már nagyon is barátságosan kötömeget. Aljában sok helyen áthatolhatatlan sűrű növényzet, naplementére ébredező állatokkal, kígyókkal, pókokkal és még rossz emberek is lehetnek. Visszaérnek. Sötétedik. Félelemtől remegve nézzük az eget tanácstalanul. A kisebbik fiú kiált fel! Ott vannak! Mutogat a természet borotválta tetőre. Meregetjük szemünket, látjuk a két kis gyufaszálat a csúcsban. Lélegzetvétel nélkül ájuldozva figyeljük amint milliméterenként látjuk őket lejjebb és lejjebb ereszkedni. Ó, csak egy rossz lépés! Megállíthatatlan a leesés. Várunk, ameddig látjuk őket. Majd a szülők újra ordítva járják körbe a hegyet, mert nem tudjuk hol ér földet a két gyufaszál. Nem. Nem kaptak ki. Örültünk, hogy megtaláltuk őket.

Kisleánynom hamar megtanulja a háztartás csinját-binját. Én csak elkészítem a húsos főételeket, dupla adagokba a mélyhűtőbe teszem, ő meg naponta megfőzi a hozzávalókat. Nagyon készségesen segít mindenben, hiszen tudja miért történik mindez.

Gyűjtöm a munkát. Szerencsém van. A Commercial Hotel egy szép, komótos, tiszteletet követelő épület, ahol valamikor Sir Henry Parkers is megszállt pár napra és angolos kertjében még ma is robusztusan növekszik a csodának számító 1861-ben ültetett paratölgyfa. A kis hajást Edward Parker hozta Angliából egy konzervdobozban. E nevezetes hotel új tulajdonossal bír. Sydneyből. A tulajdonos feleség és én főzünk. Én csak hétfőtől péntekig este 5-től 10-ig. Kiegészítő személyzet van.

Ugye, ha üzleti érzék is párosulna a pénz mellé, ami e hölgnél hiányzott... pár hónap leteltével nem rakta volna ki a szűrőmet. Hogyan is történt?

Főzőgetünk, főzőgetünk az ő kívánsága szerint, majd megkér, készítsék valamit ami nekem tetszik. Bevágom minden főzési tudományomat, amihez a készséget Anyutól örököltöm. Csak a készséget, mert otthon még egy tojást sem kellett megfőznom életem első húsz évében, férjhezmenetelem előtt. Szerencsémre kedvére való ízekkel lephettem meg őt.

Örömben átadja a konyhát személyzetrel együtt minden csütörtöki napra. A szerdai nap viszont az övé, én csak segítek neki. Egy hónap sem telik el, a nékem ajándékozott napokon nincsen minden vacsorát kívánonak helye. A szerdai meg az ujjait roogatja az egyik üres asztalnál.

Egy újabb kérőm is akad. Ezuttal a töltött csirkém hozza meg egy fiatal, három picit kisleánnyal özvegyen maradt papa kedvét az újra házassághoz. A főnöknőmet kéri meg, továbbítsa kérését hozzám. Titokban, kíváncsiságból kipislantok az ebédlőbe. Csinos. Azután ezzel az ügy is le van zárva.

A húsgyárban már három kérő várja, talán jobb belátásra térül fejem. Vidéken a férfielemek nagyon tartózkodóak. Mrs. Fergusont kérte meg mindegyik, hogy adja át nekem házassági ajánlatukat. Az egyik éppen csak huszonéves, de mint üzeni, Édesanyja is sokkal idősebb a papánál és gyönyörű házasságban élnek.

A második egy ámulatosan jóképű ötvenes, évek múltvai házasságot ajánl. Addig is, venne a tengerparton nékem házat, dolgozni többet nem mennék, a kisleánynomat a legjobb bentlakó iskolába helyezné. Felesége otthon fekvő súlyos beteg.

Élő szót csak az egyik fiattal váltottam néha, a munka befejeztével, amint az autómhoz érve várt, hogy a kocsim ajtaját nyithassa és csukhassa. E fiú édesapja el is jött hozzám egyszer bejelentetlenül, egy hatalmas családi fényképalbummal, bizonyítani terjedelmes német származású családjuk minden tagja tiszteletré méltó és vagyonos. A fiam alig fiatalabb nála.

Vissza a töltött csirkéhez. A főnöknő asszonyom felmondott. Nem tudja fedezni ételeim drága alapanyagainak költségeit. Tudtam, hogy nem az az ok. Buta asszonyi féltékenység a konyhán. Én azt már láttam a szemében csütörtökönként.

Mint a Commercial Hotel elismert volt „szakácsnője” megkaptam a kitűnő útlevelet azonnal munkát kapni a helybeli Tenterfield Motor In Hotelben. Hétfőtől péntekig este 5-től 10-ig. Ez idősebb tulajdonos házaspár, a hozzájuk képest nagyon fiatal 10 éves kislányukkal is Sydneyből jött. A főzés csak az én dolgom, de segítséget kapok. Kényelmetlen a munkahely, de hetente ez a pénz is megy a bankomba. Az idősebb nő hisztérikus okkal-ok nélküli kirohanásai férjével, kisleányával, személyzetrel próbára teszi az idegeket. Érdekes módon engemet soha nem piszkál. A rendszeresen hajgált sütéshez kész csirkékkel engemet nem céloz be. No, csak az ablak töröt be egyszer a fejem felett.

A gyönyörű nyár veszíti érlelő, életet adó erejét. A huncutul ficáncoló élénk

zöld levelecskék az öreg kérges fákban, az élet összes színeiben gazdag, fejüket magasra tartott virágocskák, a zamatosa érett gyümölcsök a fákban, bokrokon, tudják, már csak egy utolsó pillanatuk van, hogy még egyszer gyönyörködtethessenek bennünket. Fejüket hajtva, mély arany árnyalatokba selymesülve ajánlják utolsó finom illatukat, mézes gyümölcsöket élvezetünkre.

Egy kicsit feljebb, északnak, olasz családok telepítették végtelenbe futó sorokba a mézédész szőlő, vagy a nagylevelű dohány gazdagságot hozó gyökereit. Sok őszi munka akad. A húsgyári szabadságomat kora reggeltől délutánig szőlő- vagy dohányszedéssel élvezem. Nem viccelek. Akármilyen munkát végzek, élvezettel teszem. Örülök hatalmas szerencsémnek, hogy dolgozhatom.

A megrekedt forróság az egész napot át hajludozó szőlőszedésnél vékonyságot tovább vékonyítja. Itt nem látok bennszülötteket dolgozni. A dohányszedés nem értem miért, más dolog. Itt rajtam kívül csak bennszülöttek tépik a leveleket. Nem csak a lélegzés nehezebb e forró, magas dohányerdőben, de a derékig vagy feljebb nőtt aljnövényzet, gaz, amin nem látni keresztül ad kényelmes és egész évben zavartalan fészket számtalan kígyó fajtának. A legnagyobbak is, a tigris kígyónak. Azzal a munkakezdetem első órájában megismerkedem. Tekeredete nem fér rá a szabadban felállított WC teljes tetejére, fejét nyújtogatja helyet keresve, amint az ajtót nyitom. Azt hiszem életem legmagasabb vérnyomását lehetne mérni, míg azt méregetem, autómig el e tudok futni biztonságban, azonnal haza.

A kis fiatal olasz nő jön nagy nevetve

segítségemre és nem enged megszökni sem. A bennszülöttek igen viccesnek veszik otlételemet, kedvüket találják ijesztegetésben is, mutogatva, sokan haltak már meg kígyómarástól. Nem sokáig szórakoznak káromra.

Figyelem mit tesznek. Megtanulom, a kígyó, legalábbis a legtöbbje nem bánt, ha van alkalma menekülni. Nem szabad lépni, csak az egyik előre tett lábbal finoman megzörgetni az aljnövényzetet, adni nekik pár pillanatot, hogy gyors siklással új otthont kereshessenek, talán lejjebb a patak partján.

Az olaszok nem tagadják meg magukat akárhol éljenek is. Művésziesen jó hangjuk határokat nem ismerve zengi messze földekre, szívük bársónyosan dallamos énekeit.

Meghívják a szabadtéri „Gyöngyhalászok” előadására. Nem akarom elhinni, hogy nem hivatásos színészek, énekesek. A mi kis látogató csoportunk kicsinyei, nagyjai mindig fogunk rá kellemesen emlékezni.

Kisleánynom kikönyörög egy újabb „eltévedést”. Útunk tudatlanul vezet bennünket egy vigyázva őrzött titkos terep felé, ahol 1942-ben több ezer katona könnyű és nehéz hadifelszerelésben állt ügyeletben az esetleges japán támadás elhárítására. Ez esetre Ausztrália e terepet szemelte ki szembeállításra. A környék lakossága minderről semmit nem tudott.

Ma, itt már nincsen veszély. Énekeljük vidáman én Tenterfielddel, ő Debrecennel, hogy...

Tenterfieldbe kéne menni. Pulykakakast kéne venni...

Az első százazekről talán máskor.

LUCIA BOLING

Melbourne-i Magyar Központ vezetősége szeretettel hívja és várja honfitársait

2017. március 3-, 4- és 5.-én
760 Boronia Rd Wantirna
megrendezésre kerülő közkedvelt

HUNGAROFEST-re

Felvilágosítás: Marót Márti 0418 553 193
paradise.mar@bigpond.com

Nyitvatartási idő:

Péntek: 18.00 - 22.00

Szombat: 11.00 - 23.00

Vasárnap: 11.00 - 20.00

